

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. София, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Стоил Крумов Томов (СГП-София)
като разглежда докладваното от Костадинка Костадинова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20211100602130 по описа за 2021
година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 20027890 от 29.01.2021 г. постановена по НОХД № 16957/2019 г. по описа на СРС, НО, 11-ти състав, съдът е признал подс. М. М. Д. за виновен в това, че на 29.04.2019 г., около 11:00 часа в гр. София по бул. „Васил Левски“, с посока на движение от бул. „Ботевградско шосе“ към с. Горни Богров, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил, марка „БМВ“, модел „525 ТДС“ ДК № *****, в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление – наложено с влязло в сила на 06.04.2019 г. Наказателно постановление № 19-0291-000027/31.01.2019 г. на ВПД началник РУ към ОДМВР – Видин, поради което и на основание чл. 343в, ал.2 вр. чл.54, ал. 1 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 2 години и 6 месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим и наказание „глоба“ в размер на 1000 лева.

На основание чл.59, ал. 1 от НК районният съд е приспаднал периода, през който е бил задържан подсъдимия Д. по реда на ЗМВР и с мярка за неотклонение „задържане под стража“.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК е осъдил подсъдимия Д. да заплати направените деловодни разноски в размер на 300 лева.

Срещу присъдата е депозирана въззивна жалба, с която се оспорва първоинстанционния съдебен акт като неправилен, противоречащ на материалноправния закон, постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и с явна несправедливост на наложеното наказание. Искане се присъдата да бъде отменена, като въззивната инстанция постанови нова, оправдателна присъда.

В проведеното закрито съдебно заседание на 10.06.2022 година въззивният съд прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и експерти пред настоящата инстанция, както и ангажирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание, проведено на 23.09.2021 г. се явиха представител на СГП и защитникът - адв. К., подсъдимият Д., редовно призован не се явява.

Адвокат К. изтъква, че първоинстанционният съд не е бил безпристрастен, като аргументира това свое твърдение с изменението по отношение на подсъдимия Д. мярка за неотклонение в „задържане под стража“, както и с налагането на санкции по отношение на защитата от страна на съда. По същество защитата излага доводи относно необходимостта от управлението на МПС от страна на подсъдимия с наличието на нужда, засягаща влошено здравословно състояние на малолетното му дете. Оспорва и направената по делото съдебно-графическа експертиза, като твърди че има съществено разминаване в изследваните елементи обект на експертизата. Изтъква, че наложеното на подсъдимия наказание е прекомерно високо и следва да бъде определено към средата на санкционната разпоредба на престъпния състав, като твърди че има смекчаващи отговорността обстоятелства и посочва като такива трудовата ангажираност на подсъдимия Д. и семейното му положение.

Прокурорът намира жалбата за неоснователна. Счита, че наложеното наказание на подсъдимия съответства на степента на обществената опасност

на дееча и деянието. Предлага присъдата да бъде потвърдена.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените твърдения във въззивната жалба, както и доводите и възраженията, направени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Подсъдимият М. М. Д. е роден на ***** г. в гр. Оряхово, област Враца, българин, български гражданин, с основно образование, женен, осъждан, ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. *****

Към 29.04.2019 г. подсъдимият не е бил правоспособен водач на МПС и не му е било издавано свидетелство за управление на МПС. Въпреки това подсъдимият Д. бил многократно наказван с издадени наказателни постановления и електронни фишове по административен ред за извършени нарушения по Закона за движение по пътищата.

С издадено на 31.01.2019 г. Наказателно постановление № 19-0291-000027 подсъдимия М.Д. бил наказан за нарушение на чл. 150 от ЗДвП – за управление на моторно превозно средство без издадено свидетелство за управление. Наказателното постановление било връчено на Д. на 29.03.2019 г. и е влязло в сила на 06.04.2019 г.

На 29.04.2019 г. около 11 часа в гр. София, по бул. „Васил Левски“ подсъдимият Д. управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „525 ТДС“ с рег. № *****, като същият бил спрян за извършване на проверка от полицейските служители при ОПП-СДВР и свидетели – Г.А.Ш. и В.Т.И.. По време на извършената проверка и след направена справка в системата полицейските служители констатирали, че подс.М.Д. управлява процесния автомобил марка „БМВ“ без издадено свидетелство за управление на МПС. Полицаяте съставили на подсъдимия акт за установяване на административно нарушение с бланков № 090885 от 29.04.2019 г.

При постановяване на съдебния акт първостепенният съд е обсъдил събраните пред него и на досъдебно производство относими гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, способи за доказване, в това число: показанията на свидетелите Г.А.Ш., В.Т.И. /показанията на

свидетелите, дадени пред орган в досъдебното производство, са прочетени частично на основание чл.281, ал. 5 вр. ал. 1, т.2, пр. 2 от НПК/, АУАН с № 090885 /л.5 от ДП/, наказателно постановление № 19-0291-000027 от 31.01.2019 г. /л. 6 от ДП/, справка за нарушител/водач /л. 8 – 14 от ДП/, справка за съдимост /л. 24 – 35 от ДП/, справка за лек автомобил с рег. № ***** /л. 43 – 44 от ДП/, справка актуално състояние на всички трудови договори за подсъдимия /л. 58 от ДП/,копие от удостоверение за сключен граждански брак /л. 40 от съдебно производство пред СРС/, копие от удостоверение за раждане /л. 41 от съдебно производство пред СРС/, копие от граждански договор за извършване на работа чрез личен труд /л.42 – 43 от съдебно производство пред СРС/, копие от справка за здравноосигурителен статус НАП /л. 44 от съдебно производство пред СРС/, декларация за материално и гражданско състояние /л. 45 от съдебно производство пред СРС/, протокол за съдебно-почеркова експертиза № 22/2020 /л. 144 – 157 от съдебно производство/.

Съдът намира, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал като споделя доводите и съображенията му. В тази връзка настоящата инстанция определя свидетелските показания на полицейските служители Ш. и И. относно извършената проверка на подсъдимия и констатираните обстоятелства за достоверни, последователни и непротиворечащи си. Дватама свидетели, разпитани пред районния съд, успяват да възпроизведат сравнително ясен спомен по отношение на конкретния случай. Свидетелят Ш. разпознава подсъдимия като лицето, на което е извършена проверката. Полицейските служители излагат подробни показания относно деня, часа, успяват да възпроизведат спомени относно марката на лекия автомобил, както и какво точно нарушение на ЗДвП е извършил подсъдимият. Твърденията на свидетелите намират своето потвърждение и в приобщените писмени доказателства, в това число съставения АУАН и справката за извършени нарушения от страна на подсъдимия.

Въззивният съд се довери и на писмената доказателствена съвкупност, от която извлече данни за многобройни нарушения на Закона за движение по пътищата. От значение за настоящето наказателно производство относно съставомерността на деянието от обективна и субективна страна се явява

приобщеното като писмено доказателство наказателно постановление № 19-0291-000027 от 31.01.2019 г. и приобщената към него разписка, от която е видно кога подсъдимият е получил препис от съставения акт.

В тази връзка именно обстоятелството по получаването на процесното наказателно постановление и узнаването за него от страна на подсъдимия е едно от възраженията на защитата, с което е сезирана настоящата инстанция. Съдът констатира, че районният съд в изготвените мотиви към постановената присъда е обсъдил наведеното от страна на защитата и пред него идентично възражение, като относно основателността му контролираната инстанция е назначила и съдебно-почеркова експертиза, която да изследва цифровия текст и положения подпис в разписката към наказателното постановление.

Настоящата инстанция се присъединява към изводите на районния съд относно това да се довери на експертното заключение на съдебно-почерковата експертиза. Съдът го намира за компетентно изготвено и обосновано.

По отношение на това въззивният съд констатира, че при изготвяне на експертното заключение вещото лице е използвало многоброен сравнителен материал, като при извършеното изследване подробно е описало съвкупността от съвпадения в общите и частни признаци между ръкописния-цифров текст и сравнителните образци, както и съвкупността от съвпадения в признаците между подписа-обект на експертизата и сравнителния материал, като експертът е коментирал и наличието на определени различия.

В проведеното съдебно заседание вещото лице е отговаряло на въпроси на защитата относно експертизата, като подробно и мотивирано е обосновало своето заключение. Същевременно експертът пред предходната инстанция е изложил аргументи за това, че начинът на изписване на една цифра зависи от това в какво състояние е било лицето, в каква позиция, докато я е изписвало, натиск при изписването, наклон. Вещото лице коментира, че установените съвпадения в графическите признаци на изписването на цифрите са устойчиви и достатъчни в качествено отношение за да стигне до извода, че изследваният цифров текст и сравнителните образци са изпълнени от едно и също лице. Въззивният съд споделя мнението на предходната инстанция, че липсата на сто процентова идентичност между положения подпис и сравнителните образци, както и между изписването на определени цифри с

по-ниска степен на индивидуализираност не би могло да разколебае заключението от експертизата и не би променило изводите на съда относно това, че на подсъдимия е било връчено и същият е бил запознат със съставеното му наказателно постановление.

По отношение на съдебното минало на подсъдимия, съдът даде вяра на приложената по делото справка за съдимост, от която се изведоха данни за обременено съдебно минало към датата на извършване на престъпното деяние.

С оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав в решението си дължи отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба на защитата, както и на тези направени в съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи следното:

На първо място по отношение на наведеното в съдебно заседание от страна на защитата възражение за липсата на безпристрастност и независимост от страна на съдебния състав, който е разгледал делото като първа инстанция, съдът намира оплакването за неоснователно. Липсват обективни данни, а и конкретните обстоятелства не сочат, че правото на подсъдимия делото да бъде разгледано и решено от безпристрастен съд е било нарушено.

Защитата излага аргументи, че липсата на безпристрастност са се изразявали в налагането на неоснователни санкции спрямо подсъдимия и неговия защитник по реда на чл. 266, ал. 1 и чл. 271, ал. 11 от НПК. В процесуалния закон изрично е разписана процедурата, при която при несъгласие с взетото от съда решение за налагане на глоба, заинтересованата страна може да оспори тази негова преценка, първо пред него, а след това по реда и правилата на гл. XXII от НПК. Такова оспорване се констатира, че е било направено и въззивната инстанция се е произнесла по реда на гл. 22 НПК.

По отношение на аргументацията на защитника, свързана с налаганите по отношение на подсъдимия Д. мерки за неотклонение „задържане под стража“, съдът посочва на защитата, че същите са били вече обект на проверка по надлежния процесуален ред по реда на глава 22 НПК.

Предвид изложеното и необходимостта от представянето на убедителни аргументи, които да установяват лична пристрастност на съдебния състав,

въззивния съдебен състав не намира основание за съмнение по отношение на независимостта и липсата на пристрастие от страна на проверяваната съдебна инстанция. Напротив, районният съд е водил законосъобразно съдебния процес, съгласно реда и правилата на закона и установените в него принципи.

Защитата в хода на съдебното производство пред въззивния съд е изложила още един аргумент за предубеденост на съда свързан с това, че същият не е допуснал да се съберат необходими доказателства във връзка с твърденията на защитата, че подсъдимият е трябвало да закара болното си дете в лечебно заведение и е следвало да защити по-важна ценност, а именно здравето на детето си. Въззивният съд не намира за основателно посоченото възражение. В тази връзка настоящата инстанция намира, че защитата е разполагала с други възможности за установяване на това обстоятелство, съобразно правото и по чл. 99, ал. 1 от НПК „да предоставя доказателства“, а именно да предостави епикриза на заболяване или болнична документация, с която да подкрепи изложените си твърдения, както пред предходната инстанция, така и пред този съд, съобразно принципа на състезателност в наказателното производство. Въззивната инстанция се съгласява и с направената констатация от страна на районния съд, свързана с това, че в случай на нужда от спешна медицинска помощ подсъдимият е разполагал и с други начини, по които е могъл да реагира, за да я осигури. Предвид изложеното и съгласно правото на съда сам да прецени какви доказателствени искания да допусне да се съберат, съобразно решението доколко същите са относими към изясняване на обективната истина, настоящата инстанция не намира за основателно и това възражение от страна на защитата.

При така установената фактическа обстановка предходната инстанция напълно обосновано от правна страна е приела, че подсъдимият е осъществил с действията си обективните и субективните признаци на състава на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК.

По несъмнен начин се доказва, че на 29.04.2019 г., около 11:00 часа в гр. София по бул. „Васил Левски“, с посока на движение от бул. „Ботевградско шосе“ към с. Долни Богров, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил, марка „БМВ“, модел „525 ТДС“ ДК № *****, в

едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление – наложено с влязло в сила на 06.04.2019 г. Наказателно постановление № 19-0291-000027/31.01.2019 г. на ВПД началник РУ към ОДМВР – Видин.

От обективна страна е установено по безспорен начин, че подсъдимият М.Д. е управлявал процесното моторно превозно средство на инкриминираната дата, място и час, без да притежава СУМПС. Тези обстоятелства са установиха съобразно свидетелските показания на двамата полицаи, извършили проверката, както и въз основа на съставения АУАН.

От обективна страна подсъдимият е управлявал процесното МПС без съответното СУМПС в 1-годишен срок от наложеното му наказание по административен ред с Наказателно постановление № 19-0291-000027/31.01.2019 г. на ВПД началник РУ към ОДМВР – Видин, влязло в законна сила на 06.04.2019 г. Това обстоятелство е надлежно установено с приобщеното като писмено доказателство наказателно постановление.

Деянието е доказано и от субективна страна, като подсъдимият е бил наясно, че шофира процесното МПС без да притежава СУМПС и че спрямо него е наложено административно наказание преди по-малко от година във връзка с предшестващо управление на МПС отново без притежание на необходимото свидетелство за управление. Безспорно е установена субективната страна на престъпното деяние и съгласно назначената и изготвена съдебно-почеркова експертиза, която потвърди надлежното връчване на наказателното постановление.

Относно индивидуализацията на наказанието, както и с оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав прецени следното:

Съдът е сезиран и с възражение относно размера на наложеното наказание на подсъдимия.

За осъществения състав на престъплението по чл. 343в, ал. 2 НК, законодателят е предвидил наказание „лишаване от свобода“ за срок **от една до три години и глоба в размер от 500 до 1200 лева**. Настоящата инстанция прецени, че данните за трудовата ангажираност на подсъдимия, състоящи се в приобщеното копие от граждански договор за извършване на работа чрез личен труд и данните за две малолетни деца, за които се грижи следват да

бъдат отчетени като смекчаващо отговорността обстоятелство. По отношение на отегчаващите отговорността обстоятелства, съдът прецени, че за такива следва да приеме обремененото съдебно минало на подсъдимия, както и данни за многобройните нарушения на правилата за движение по пътищата.

С оглед на което прецени, че така наложеното наказание от страна на районния съд в размер на 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ следва да бъде намалено до размер от 2 години „лишаване от свобода“, което е около средния размер, което се явява съответно на извършеното и справедливо от гледна точка на закона. По отношение на кумулативно наложеното наказание „глоба“, съдът счита, че не следва да бъде изменян така определения от първата инстанция размер. Съдът намира, че наказанието от две години „лишаване от свобода“, кумулативно и наказанието „глоба“ са в състояние да изпълнят заложените цели в чл. 36 от НК.

Предходната инстанция правилно е съобщила, че първоначалния режим за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ на подсъдимия следва да бъде „строг“, като е отчела, че не са изминали повече от 5 години от изтърпяването на предходно наложено наказание „лишаване от свобода“ със Споразумение от 07.08.2018 г. по НОХД № 8441 по описа на СРС, което е изтърпяно ефективно, съгласно данните от приобщената справка за съдимост.

Предвид изхода на делото съдът е дал законосъобразен отговор и във връзка с направените по делото разноски.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения, същата следва да бъде изменена, в указаната по-горе част, а в останалата част да бъде потвърдена.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 3 и т. 6, вр. чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 20027890 от 29.01.2021 г. по НОХД № 16957/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на наказание „лишаване от свобода“ на

подсъдимия М. М. Д. (със снета по делото самоличност) **от 2 (две) години и 6 (шест) месеца на 2 (ДВЕ) ГОДИНИ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“.**

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____